

תורה אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: אהרן ספסנר
איורים: מירי וינרב

פרשת יתרו תשפ"ג

בלגן תחת בלגן

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת יתרו תשפ"ג בלגן תחת בלגן

יום שני בבקר בבית משפחת גרינבוים

ילדי משפחת גרינבוים ישבו על יד שלחן המטבח, ואמא הניחה את קפסת הקורנפלקס על השלחן.

"אמא, נשאר מדגני ה'סוכריניז' שסבא וסבתא נתנו לנו?" שאל איצי. "הם היו כל כך טעימים!"

"מצטערת", ענתה אמא. "כבר הספקתם לגמור את הקפסא כלה."

"את מסכימה לקנות עוד באלוז?" שאל שימי. "זה הרבה יותר טעים מאשר הקורנפלקס שאנחנו אוכלים."

"לא נראה לי," הגיבה אמא. "הדגנים הללו הם סכר מצפה בסכר, וזה לא בדיוק משהו שאתם אמורים לאכל כל יום. זה ממש לא בריא!"

"נו טוב, נסיתי..." לחש שימי לאיצי. "אוי וי, תראה מה השעה. כדאי שנזדרז, אחרת נפסיד את האוטובוס!"

שימי ואיצי ברכו ברכה אחרונה והזדרזו לצאת מדלת הבית. אף בעוד איצי חולף על פני יעלי הקטנה, הילקוט שלו פגע בכוס השוקו שלה והפיל אותה, והשוקו נשפך על הרצפה כלה.

מאחר יותר, בחצר החידור

"הי איצי!" קרא חזקי. "בוא תראה משהו מעניין!"

איצי מהר אל עבר חבריו שהביטו על הרצפה בעניין.

"תראו, הנה זקית!" קרא ארי הולצבכר. "והיא אוכלת חתיכת ניר!"

"זה לא זקית," אמר איצי בעודו מתכופף כדי לראות טוב יותר את הלטאה. "קוראים לזה 'דרקון מזקן'."

"זה דרקון?!" שאל חזקי. "הוא יורק אש?"

"לא, לא," צחק איצי. "זה סוג של לטאה שמגיעה מאוסטרליה. מענין באמת איך היא הגיעה לכאן. בנראה שהיא הייתה שיכת למישהו והצליחה לברוח. תראו איך שהיא אוכלת את הניר!"

"מזל שכתה ג' השליכו כאן את כל הנירות הללו בהפסקה." אמר ארי. "עכשו לדרקון המזקן הזה יש הרבה מה לאכל."

איצי החל להאכיל את הלטאה עוד פסה של ניר, בשלפתע נשמע קול רועם מאחוריהם, קול שגרם לילדים לקפץ מרב בהלה. הם הסתובבו וראו את המנקה, שהיה נראה כועס במיוחד.
 "מי עשה את הבלגן הזה?" דרש המנקה לדעת. "אתם יודעים כמה זמן יקח לי לנקות את זה?!"

הילדים הביטו אחד בשני במבוכה.

"אתה!!!!" צרח המנקה, והצביע לעבר איצי. "אני רואה שאתה מחזיק ביד חתיכת ניר! למה עשית את הבלגן הזה?"

"ז-ז-זה לא אני!" ענה איצי, על סף דמעות.

בדיוק אז הופיע הרב'ה קפלן, המלמד של הילדים.

"מה קורה כאן?" שאל הרב'ה בעדינות.

"הילד הזה עשה פה בחצר בלגן גדול!" אמר המנקה, בעודו מצביע לעבר איצי.

"סטוארט, אני כבר אטפל בזה," אמר הרב'ה, ופטר את המנקה.

"הֲרַבְּהָ, אֲנִי מִבְּטִיחַ, זֶה לֹא הֵייתִי אֲנִי!" אָמַר אִיצִי כְּשֶׁדָּמְעָה מִתְגַּלְגֶּלֶת בְּמוֹרֵד לִחְיוֹ.

"אִיצִי, אֲנִי מֵאֲמִין לָךְ," אָמַר הֲרַבְּהָ קִפְלָן בְּרֹךְ. "אֲנִי מִכִּיר אוֹתָךְ כִּילָד שְׁלֵעוֹלָם לֹא הָיָה עוֹשֶׂה כְּזֶה בִּלְגוֹן בְּכוֹנָה תַּחֲלָה, וְגַם אִם כֵּן, אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁהֵייתִי מְנַקָּה אַחֲרֶיךָ מִיָּד. אֲנִי אֲשׁוּחַח עִם הַמְּנַקָּה לְגַבִּי מֶה שֶׁקָּרָה כָּאן."

אִיצִי עָצַר לָרֶגַע, וּמִיד הוּצַף בְּרִגְשֵׁי אֲשָׁמָה. "אָה... הֲרַבְּהָ, הָאֲמַת הִיא שְׁלֵמֵרוֹת שְׁאֲנִי בְּדֶרֶךְ כָּלל בֶּן מְנַסָּה לְנִקּוֹת אַחֲרֵי, אֲבָל לִפְעָמִים אֲנִי שׁוֹכַח. הַבֶּקֶר לְמַשָּׁל הַפְּלִתִי אֶת כּוֹס הַשּׁוֹקוֹ שֶׁל אַחוֹתִי וְלֹא נִקִּיתִי אֶת הַבִּלְגוֹן שֶׁעָשִׂיתִי, כִּי לֹא רָצִיתִי לְאַחֵר לַחֲיָדָה."

הֲרַבְּהָ קִפְלָן לִטֵּף אֶת זָקְנוֹ. "מַעֲנִינִי," הוּא אָמַר. "אִזּוֹ אוֹלִי זֶה הַסִּבָּה שֶׁהַמְּנַקָּה צָעַק עֲלֶיךָ."

"מָה?" שָׁאַל אִיצִי. "אִיךָ הַמְּנַקָּה יָכוֹל הָיָה לְדַעַת עַל מָה שֶׁקָּרָה עִם הַשּׁוֹקוֹ שֶׁל יַעֲלִי הַקֶּטְנָה?"

"הוּא אֲמַנָּם לֹא יוֹדֵעַ, אֲבָל ה' בֶּן יוֹדֵעַ," הִסְבִּיר הֲרַבְּהָ כְּשֶׁחִיוֹךְ עַל פָּנָיו. "בְּפֶרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעָה, יִתְרוֹ אוֹמֵר, 'עַתָּה יִדְעִיתִי כִּי גָדוֹל ה' מְכַל הָאֱלֹהִים כִּי בַדְּבָר אֲשֶׁר זָדוּ עֲלֵיהֶם' – יִתְרוֹ רָאָה אֶת גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל ה' מֵהֶאֱפֹן בּוֹ הוּא הֶעֱנִישׁ אֶת מִצְרַיִם. הֵם הִשְׁלִיכוּ אֶת הַתִּינוּקוֹת הַיְּהוּדִים לַמַּיִם, וְלָכֵן הֵם טָבְעוּ בַּיָּם סוּף, מָדָה כְּנֶגֶד מָדָה."

"וְאִיךָ זֶה קָשׁוּר אֵלַי?" שָׁאַל אִיצִי.

"תַּחֲשַׁב עַל זֶה. הַיּוֹם בִּבְקָר שֶׁפָּכַתְּ אֶת כּוֹס הַשּׁוֹקוֹ שֶׁל אַחוֹתְךָ וְלֹא נִקִּיתִי אַחֲרֶיךָ, וְכַעַת צָעַקוּ עֲלֶיךָ עַל בִּלְגוֹן שֶׁלֹּא עָשִׂיתָ. אֵתָּה לֹא חוֹשֵׁב שְׂאוֹלִי הַצָּעֲקוֹת שֶׁקִּבַּלְתָּ מֵהַמְּנַקָּה הָיוּ לְמַעֲשֶׂה מִסֵּר מִשְׁמִים בְּעִקְבוֹת מָה שֶׁקָּרָה הַיּוֹם בִּבְקָר?"

"אִיךָ הֲרַבְּהָ יוֹדֵעַ שֶׁזֶה הַסִּבָּה שֶׁהַמְּנַקָּה צָעַק עֲלֵי?"

"וּבִכֵּן, אֲנִי יָכוֹל לוֹמַר בּוֹדָאוֹת שֶׁזֶה הַסִּבָּה, אֲבָל בְּדֶרֶךְ כָּלל ה' שׁוֹלַח אֵלֵינוּ מִסֵּרִים בְּדֶרֶכִים שְׂדוּמוֹת לִלְקַח שֶׁהוּא מִבְּקֵשׁ לְלַמֵּד אוֹתָנוּ. לָכֵן, אִם שֶׁפָּכַתְּ שׁוֹקוֹ בְּלִי לְנִקּוֹת אַחֲרֶיךָ, וְכַעַת צָעַקוּ עֲלֶיךָ עַל כֵּךְ שֶׁעָשִׂיתָ בִּלְגוֹן וְלֹא נִקִּיתָ, נִרְאָה לִי שֶׁיֵּשׁ כָּאן מִסֵּר בְּרוּר מֶה'."

שַׁבַּת שְׁלוֹם וּמִבְרָךְ!

צִידָה לְדֶרֶךְ

הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁגִּיחַ עֲלֵינוּ וְשׁוֹלֵט עַל כָּל דָּבָר קָטָן שֶׁקוֹרָה לָנוּ. הוּא נוֹהֵג עִמָּנוּ תִּמְיֵד מָדָה כְּנֶגֶד מָדָה, וּבִכְךָ שׁוֹלַח לָנוּ מִסֵּרִים שְׂנוּעָדוֹ לְהַפִּיךְ אוֹתָנוּ לַיהוּדִים טוֹבִים יוֹתֵר. אִם רַק נִפְתַּח אֶת הָעֵינִים נִבְחִין בְּמִסֵּרִים הִלְלוּ שֶׁה' שׁוֹלַח אֵלֵינוּ.